

LA LECTORA DESACOMPLEXADA

Perquè no

EVA PIQUER

evapiquer@periodistes.org

La lectora desacomplexada encara se sent una mica culpable cada vegada que diu que no. És la falta de costum: fins fa poc, sempre deia a tot que sí. I així anava acumulant feines no desitjades, nòvios no desitjats i problemes no desitjats. Fa poc, dèiem, va decidir que havia d'agafar el volant de la seva vida. Cosa que implicava prendre decisions, triar i equivocar-se de tant en tant. Però va intuir que la sensació de control seria tan fantàstica que la compensaria dels riscos. I va començar a dir que no. Des de llavors se sent més en pau amb ella mateixa, per bé que a vegades encara està temptada de dir que sí per no caure malament, per tenir contents els altres o per haver oblidat que no passa res per dir que no.

Qui més qui menys tothom fa concessions, i la nostra amiga també. Però, d'ençà que es permet dir que no, procura fer només les que són imprescindibles. Sap que a la llarga les concessions es paguen cares. Com que la debilitat la podria dur a cedir, quan té dies dèbils diu i repeteix en veu alta que no ha d'abaratir el somni, i de tant dir-ho s'ho acaba creient. Asseure's al volant requereix cert esforç, però és més gratificant que ocupar el seient de copilot i deixar-se portar.

Per aprendre a dir que no, la lectora desacomplexada s'ha penjat al capçal del llit un póster que diu: "Si no pot ser, no pot ser, i a més és impossible". També s'ha comprat algun llibre d'autoajuda, després de fullejar-ne uns quants a la llibreria i de descartar aquells volums firmats per entabladors d'estar per casa que només s'autoajuden ells mateixos.

Entre els llibres que han superat amb bona nota el filtre de la llibreria hi ha *Saber dir no*, d'Asha Phillips (Empúries en català i Plaza & Janés en castellà). El manual explica perquè és important dir *no* als fills en totes les etapes del seu creixement. Quan són nadons, dir-los que no fa que comencin a entendre que nosaltres i ell som persones diferents, i això els ajuda a sentir-se autònoms. Si ens resistim a posar límits, els

trencar normes; però alhora demana restriccions perquè li fa por alçar el vol. Formalment rebutja els límits, mentre que íntimament els demana més que mai. Prefereix dir als companys que els pares no el deixen sortir de nit o no li compren la moto, abans que admetre que ell tampoc les té totes. El *no* dels pares evita que s'hagi de mostrar dèbil davant dels altres o que perdi la imatge que s'ha fet d'ell mateix com

La importància d'un 'no' patern és bàsica en l'etapa d'aprenentatge vital

nens es converteixen en petits dèspotes, en personetes tiràniques i sense miraments: el seu lllindar de tolerància per suportar la frustració està sota mínims.

A mesura que creix, el nen sequeix necessitant moure's dins d'uns límits establerts per nosaltres. Per obrir-se al món de fora, li cal partir d'una situació segura. Si li diem que no, l'ajudem a controlar la situació, a prendre consciència de si mateix i dels altres.

També a l'adolescència els pares tenen l'obligació de delimitar el terreny. En aquest període els límits han de ser raonables i no han d'impedir que el nen es faci gran. L'adolescent té la necessitat de volar i de

a persona valenta. Ara bé: la mare i el pare no han d'esperar que l'adolescent els doni les gràcies. Més aviat s'enfadarà amb ells i actuarà com un rebel amb causa, justament perquè necessita que els pares facin el paper de tirans.

El llibre d'Asha Phillips inclou un apèndix sobre el valor que té un *no* en les relacions de parella. Si som capaços d'expressar les nostres diferències, sabrem trobar un acord comú que respecti la individualitat de tots dos, sense haver de cedir davant les idees de l'altre. Una parella no és una unitat indivisible, sinó una entitat formada per dues persones separades que tenen llibertat d'escolir i decideixen estar juntes. O no.

TAL COM RAJA

La Setmana (I)

LLUÍS LLORT

scultura@avui.com

Diumenge 25 de febrer al matí vaig passejar un parell d'hores per *la Setmana*. Quina Setmana? La de la Xina a El Corte Inglés? No. La de suport a l'avellana tarragonina? No. La Tràgica...? A més de la titular, per desgràcia, de setmanes tràgiques n'hi ha massa i en tots els àmbits, però tampoc no es tracta d'aquesta. La resposta és la Setmana del Llibre en Català.

Voltant per l'interior de la nau de les Drassanes que fa de recinte firal del llibre en català i sense haver d'estar gaire concentrat buscant tres peus al gat, s'acumulen al teu entorn una sèrie de sensacions (si més no *sensacions*) que cal analitzar per saber si t'has de sentir neguitós o, al contrari, ufanós després de visitar aquesta ja consolidada prèvia de Sant Jordi, rei absolut de la venda de llibres (en versió concentrada).

L'espai és ampli i està força ben condicionat. Sense luxes, però funcional i ben organitzat. Tot i que no deixa de ser una fira, segons les hores en què es faci la visita, pots fullejar els llibres amb relativa comoditat, vull dir sense empentes, cops de colze ni trepitjades (tant de bo hi hagués un cert histerisme per adquirir llibres!). Desconec el nivell real de vendes, però em fa l'efecte que va augmentant any rere any. Això, per desgràcia, no vol dir que sigui un èxit brutal (els organitzadors segur que afirmen que sí; ja se sap, fan com els polítics després d'unes eleccions: sempre han guanyat i estan satisfets dels resultats), però va fent. I que no afluixi.

La secció més ben muntada, la que es mereix les millors floretes, és la dedicada als nens. Tant l'espai, com els títols, com les actuacions de contaires afavoreixen l'accés al món de la lletra impresa (i en aquest cas també de la il·lustració) dels més petits. Cal sembrar, com abans millor, per poder collir amb garanties els fruits de la cultura.

Però, i començo amb els *però*, no vaig poder evitar una certa angoixa en veure tants i tants llibres que em miraven amb tristesa, aixecant un bracet i dient-me: "Agafa'm, compra'm... si vols no em llegeixis, però treu-me d'aquí, sisplau...". Molts, pobres, fins i tot lluien els signes inequívocs d'haver passat una bona temporada a la garjola literària (el magatzem) acusats d'inactivitat, d'erràtics, de vagància... i amb l'amenaça real d'acabar al crematori (en aquest aspecte no era gaire exagerat el futur que va crear Ray Bradbury a *Fahrenheit 451*). No pretenc encetar, com ja s'ha fet tant, el debat sobre si es publica massa, però hi vull dir alguna cosa. Es publica el que es publica i si s'intentés editar només aquells autors tan selectes que ningú qüestiona, els criteris editorials toparien frontalment amb les lleis de mercat.

Això no s'acaba aquí. La setmana vinent, més.

ARTFÒBIA

GUILLEM CIFRÉ

